

‘JE BENT EIGENLIJK
LID VAN ÉÉN GROTE
FAMILIE, WAARIN
JE NIET MET
IEDEREEN EVEN
STERK OPTREKT,
MAAR WAARIN JE
JE WEL GEBORGEN
WEET.’

‘Lid van één grote familie’

Waar Indische mensen bij elkaar wonen, is saamhorigheid. Zoals in woongemeenschap PINS (Polanenhof Indisch-Nederlandse Senioren) van WZH Waterhof, op de grens van Den Haag en Rijswijk. De bewoners voelen zich verbonden en trekken met elkaar op, niet alleen om bijvoorbeeld samen boodschappen te doen en op stap te gaan, ook om herinneringen te delen. Geurt en Henny van Lankeren wonen er vanaf het begin: ‘Indische mensen kunnen het doorgaans goed met elkaar vinden. Ze hebben gelijksoortige ervaringen; dat bindt.’

INTERVIEW

Carla van den Bergen

Geurt en Henny van Lankeren vonden zichzelf te jong voor een woongemeenschap toen ze rond de 65 waren. Ze deden wel ‘verkenningen’ bij Vereniging Groepswonen Door Ouderen (GDO), maar hadden de praktijk pas voor tien jaar later op de agenda staan. Waar ze wel graag hun energie in staken, was de oprichting van een woongroep voor mensen met Indische wortels.

INDIË, VANAF 65 JAAR, ZELFREDZAAM

Bijna tien jaar geleden werd op het terrein van het huidige WoonZorgcentra Haaglanden (WZH) een appartementencomplex voor groepswonen neergezet, samen

met woningcorporatie HaagWonen. Het zou plaats bieden aan 26 families: echtparen en alleenstaanden. Aan Geurt en Henny van Lankeren de taak om, samen met echtpaar Caudron, in de periode van de bouw de woongroep te ‘formereren’. Er kwamen 120 reacties op een advertentie in kranten, er volgden vele interviews en ten slotte maakten ze de keuze van bewoners. Hoe pak je zoiets aan? Geurt van Lankeren: ‘We hadden samen voorwaarden opgesteld, die overigens nog steeds gelden. Een alleenstaande bewoner moet in voormalig Nederlands Indië geboren zijn, ten minste 65 jaar en zelfredzaam. Gaat het om een echtpaar, dan gelden in elk geval beide eerste criteria voor de hoofdbewoner. Zo hebben we geselecteerd. Na vele gesprekken, en na zorgvuldig wikken en wegen, hielden we een leuke groep mensen over van wie we verwachtten dat ze bij elkaar zouden passen.’ Toen de oplevering naderde, kwam het idee op er ook zelf te gaan wonen. Het was tenslotte nog maar de vraag of er over tien jaar plaats zou zijn. Henny van Lankeren: ‘We waren nog totaal niet bezig geweest met die mogelijkheid, maar hebben toch snel de beslissing genomen. Eigenlijk zijn we er dus ingerold. Ineens hoorden we zelf bij de groep die we gevormd hadden.’

HERINNERINGEN DELEN

Heeft het uitgepakt zoals ze verwacht hadden? Geurt van Lankeren: 'Zeer zeker! Indische mensen kunnen in het algemeen goed met elkaar opschieten. Er zijn altijd wel raakpunten, waar in Indië ze ook vandaan komen. Je kunt wel zeggen dat ze van nature een klik hebben. En ze wonen ook graag bij elkaar. De meesten hebben nogal wat ellende meegemaakt, de herinneringen willen ze delen en uitwisselen. Tempo Doeloe is een belangrijk onderwerp, ze willen met elkaar over de vroegere tijd kunnen praten.' Geurt van Lankeren is de niet-Indische helft van het echtpaar, maar hij weet inmiddels goed hoe het werkt in Indische families. 'Je hoeft niet veel te zeggen of te doen, het vormt zich vanzelf. Er ontstaan wel groepjes, maar niet tegen elkaar. Soms trekken ze juist samen op. Er wonen nu mensen met verschillende religies, met allerlei karakters, en uit alle windrichtingen; dat gaat allemaal goed samen. Er is natuurlijk wel eens verschil van mening, maar het loopt nooit uit op échte onenigheid. Dan wordt het uitgepraat. Onze stelregel is dat je moet praten over wat je bindt, niet over wat je scheidt. Het is kortom een oprecht gezellige woongroep, alles wordt aangegrepen om een feestje te vieren!'

EEN SOORT IDEALISME

Veel gezelligheid. En verder? Geurt van Lankeren: 'Van groepswoners sprak ons het idee aan zoals GDO het voorstaat: vrijheid in gebondenheid. Je hebt verantwoordelijkheid voor de mensen om je heen, maar het is niet zo dat je die verantwoording hoeft te nemen. Het is geen plicht.

Je hebt gezelligheid en gezelschap aan elkaar, je helpt elkaar; een soort idealisme. Dat brengen we nu ook in de praktijk. Typerend voor een woongemeenschap is dat je door één deur gaat, dat je elkaar elke dag wel even ziet, weet wie er naast en boven of beneden je woont. Iedereen kent elkaar, en vaak ook de kinderen. Maar het is niet zo dat we steeds bij elkaar op de stoep staan. Integendeel. Een belangrijke voorwaarde, voor ons in elk geval, is dat je je eigen leven hebt en houdt. Als er iemand ziek is, doe je boodschappen en let je op hem of haar, maar als het serieus wordt, geef je de zorg over aan professionals. Iedereen heeft een zorgcontract bij WZH.'

DOL OP ACTIVITEITEN

Een dergelijk zorgcontract is praktisch en voor de hand liggend, omdat overbuur WZH de zorginstelling is waarvan de bewoners hun appartement huren. Een behoorlijk unieke constructie. De bewoners van de woongroep zijn 'gewone huurders' en hebben geen connectie met WZH zoals bijvoorbeeld de huurders van hun aanleunwoningen. Ze hebben wel een andere verbinding, want bewoners van de woongroep zijn welkom bij alle activiteiten die WZH Waterhof organiseert voor haar cliënten. Die variëren van yoga, dansles en bingo, tot een lekker etentje, een gezellige dansavond, een uitje met de Waterhofbus of bloemschikken. Geurt van Lankeren: 'Dat is natuurlijk ideaal. Er is in de woongroep ook veel animo voor die activiteiten. Onze bewoners zijn dol op alles wat er georganiseerd wordt. Dat de mogelijkheid bestaat om mee te doen aan de activiteiten van WZH Waterhof, draagt ook bij

'ONZE STELREGEL IS DAT
JE MOET PRATEN OVER
WAT JE BINDT,
NIET OVER WAT JE SCHEIDT.'

aan de sfeer in de groep. Je wordt lid van de 'soos' en kunt dan gebruikmaken van alle faciliteiten. Dat is wel bijzonder, in vergelijking met andere woongroepen. Wij wijken ook af omdat we geen algemene ruimte hebben, bewust niet. We hebben vier appartementen op een etage, met de voordeuren aan een gezellige hal, die je prima als 'algemene ruimte' kunt gebruiken. Eigenlijk hebben we er dus meerdere. We vieren er bijvoorbeeld verjaardagen, en er zijn lessen line dancing. Zo hebben we ook geen zorg wie de ruimte beheert, wie de sleutel heeft, wie schoonmaakt. Het penthouse dat bestemd was als algemene ruimte, kon nu gewoon verhuurd worden als woning.'

JE GEBORGEN WETEN

Terugkijkend op bijna tien jaar in de woongemeenschap zijn Geurt en Henny van Lankeren het unaniem eens in hun beleving: 'Het was een heel goede beslissing hier te gaan wonen. Je kiest natuurlijk je eigen mensen met wie je omgaat. Maar we ervaren absoluut de meerwaarde van groepswonen: de gezelligheid, het saamhorigheidsgevoel. De mensen geven om elkaar. Je bent eigenlijk lid van één grote familie, waarin je niet met iedereen even sterk optrekt, maar waarin je je wel geborgen weet.' Misschien helpt de ligging van het appartementengebouw ook wel mee aan dat familiegevoel. Het staat samen met andere woningen van WZH op één terrein, dat je via een brug bereikt. 'We hebben wel eens het gevoel dat we op een eiland zitten, overal is water (slootjes) om ons heen!'

Er is een behoorlijke wachtlijst voor woongroep PINS in WZH Waterhof, en als een appartement vrijkomt, is er een commissie van drie leden die een nieuwe bewoner selecteert. Maar over een jaar of vijf jaar rijst er een probleem. Want het aantal mensen vanaf de 65 jaar die in voormalig Nederlands Indië geboren zijn, slinkt met de jaren. En wat moet dan het criterium zijn? De tweede generatie? **L**